

Géczi János

Hűség

Az égető napsütéstől tarolt sziget a kopársága révén látható. Gyökérzet nem köt, szuhar nem nő. Kákatorzsa, ha fedi, olykor a szőr a csupasz állatbőrön is előtör.

Északról érkezve meg, a hegygerincen át, tisztán látható, mint tükör táján ragyogó tojás-sárgája. A tengerről, felpúposodva a bőséges víztől, a hullámok parkettalécei közül emeli fel, fel a horizontot, arasznyival közelebb az égboltozathoz.

Kétséget kizárva, bármelyik némaság jelenléthez jut, amiként lebeg s magabiztos mind-egyik nyugalma, ahogyan széttérül halikraként, milliárd, apró szemű kavics az öbölben, ahol a part elhagyható. A tengerszél harasztosa olyan jelen, amely sosem részesül a múltból.

Mindig hiányzik valami, aztán mindig meglesz. A szirt bűdös teste alatt habzik a meleg. A sót lesepri a mészkőlapról a halfarkastoll, ahová fészket rakta a madár, ahol tojást tojt, ahol csibéit neveli, tisztára, miként márványkőből rakott teraszt pucolja gépezetével a vegytiszta jelenidő.

A tócsába hasaló ég az
elképzhetőnél több kontúrú.
Kártyalapjait a világ egyre-
másra kirakja s összekeveri.
Nincs kusza repedése egyetlen
sziklának sem, amelynek aljába
égetett agyag-árnyalatban ne
húzódna résnyi rend.

Ahogy ha-
tározottan átömlik a sötét
a nappalba, tudható, hogy melyik
mondatban nyílik meg a fény. Kezdet
nélkül, mivel létezik, aminek
nincs kezdete s egyszer csak a nyelven
át belép a létbe, hogy legyen.

A
legtöbb déli vidék fecsegésre
képtelen. Szélkürtön, sziklakürtön
keresztül szólal meg, nyög némelykor.
Vihog, olykor törpe oratiót
deklamál, ha esik, s ha távoli
a kontinens a vízhez lecsúszott
várossal, és a bozót marad hát-
ra a hegyen s az ösvények kecské-
nek, viperáknak, égnek.

Ami ki-
mondja magát, annak lecsiszoló-
dik a pereme, kiszögellése,
metsző késéle, durva rücsök, az
összes bántó elem, a felszín
valamennyi anyagfeleslege.
Átradírozza kemény formáját
a sokdombú sziget, összes felü-
letét, darabját, mindmegannyi rész-
letét. Hogy eltávolodva, a föld-
darab teljesét a tekintet be-
fogadja. Nem marad az aljzatnak
mellékes része, nem a hátnak mel-
lékárnya, leégeti, csirkeko-
pasztáskor perzseléssel a pelyhe-
ket. Lássa egytömbűnek, miként te-
remtő az univerzumot.

*

*Idővel arra ébredsz, katalogi-
zálni sem a veszteséget, sem a
gyarapodást nem érdemes, s egyre
inkább állatformára lel az elnyúlt
sziget. Kutya alakját veszi fel,
amely leroskad, ahogyan tiszta
küszöb előtt a hűséges felmo-
sórongy. Hason fekszik, mellső lábait
oldalra félig kinyújtva, fara
a két hátsón nyugszik. Lesunyt fejjel
liheg, szemét ráhunyva magába
zárja, ami látványként egykor mélyen
beléhatolt. Vár, hiszi, hogy a gazda
visszatalál. Beledől a kikapart
gödörbe, szóvá változtatja a
jelentéstelenséget, mint aki
vizet ivott már, de táplálékot
falni időt szükséges hosszasan
gyűjteni. Meghatározza a meg-
határozatlant.*